

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7807/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mate Brekalo, OIB 02990386947, Ulica Bedricha Smetane 18, Zagreb, kojeg zastupa Boris Jug, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženice HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, OIB 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, koju zastupa Ivo Šućur, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 8. lipnja 2026., u prisutnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, dana 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj: 214416 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 08.02.2008.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,30% od iznosa kredita neposredno prije isplate kredita;

II. Nalaže se tuženiku, HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217, da tužitelju, MATE BREKALO, Bedricha Smetane 18, Zagreb, OIB: 02990386947, isplati iznos od 202,68 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate tekuće od dana 01.11.2025.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana;

III. Nalaže se tuženiku, HRVATSKA POŠTANSKA BANKA d.d., Jurišićeva 4, Zagreb, OIB: 87939104217, da tužitelju, MATE BREKALO, Bedricha Smetane 18, Zagreb, OIB: 02990386947, na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati iznos od 332,74 EUR, u roku od 15 dana;

IV. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju prouzročeni trošak parničnog postupka 510,26 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od dana 22. srpnja 2026. do isplate u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je

obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 08.02.2008.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 214416, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 25.826,98 CHF obračunatom prema srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan isplate kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu).
2. U članku 6. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,30% od iznosa kredita neposredno prije isplate kredita (tzv. ulazna naknada).
3. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su nišetne kako se dalje objašnjava, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe.
4. Tuženik je tužitelju dana 11.02.2008.g. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 1,30% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 202,68 EUR (tzv. ulazna naknada).
5. Tužitelj ističe da je naplata predmetne naknade vidljiva iz potvrde o naplati iste izdane od strane tuženika.
6. Člankom 6. Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,30% od iznosa kredita neposredno prije isplate kredita.
7. Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 6. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu nišetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZP/03).
8. Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZP/03 predmetna odredba čl. 6. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe.
9. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita.
10. Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita.
11. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo

paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u visini 1,30% od odobrenog kredita, bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji takva visina naknade i koja je svrha iste.

12. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 6. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom.
13. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje motornog vozila, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.
14. Nadalje, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva.
15. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima.
O tome da se u slučaju ugovornih odredbi kojima je određena obveza Korisnika kredita na plaćanje naknade prilikom isplate kredita, radi o nepoštenim i stoga ništetnim ugovornim odredbama, izjasnila se i potvrdila recentna sudska praksa Vrhovnog suda RH:
16. Tako Vrhovni sud RH u odluci broj: Rev-226/2024 od 09.10.2024.g. navodi:
17. „16. Vijeće revizijskog suda prihvaća utvrđenje i zaključak drugostupanjskog suda da se, u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP, o spornoj odredbi ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita, nije pojedinačno pregovaralo te da nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano koji su to troškovi tuženici nastali.“
18. „18.2. Iz utvrđenja sudova proizlazi da je tužitelj informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), niti bi mu bez takve ugovorne odredbe kredit bio odobren i tome se nije pregovaralo, što upućuje na zaključak da je tužitelj prije sklapanja ugovora o kreditu imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade, da je mogao zaključiti o njenoj visini (jer je određena u postotku od iznosa kredita i u

- minimalnom iznosu), ali ne i njenoj krajnjoj svrsi, te je spornu odredbu tuženica unaprijed pripremila kao dio standardnog obrasca ugovora.“
19. „22. Imajući u vidu da je tužitelj kao potrošač pri sklapanju ugovora bio ograničen uvjetima iz ponude banke, kao i ostale ugovorne odredbe (pa i o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje je utvrđeno da su nepoštene i time ništetne), može se zaključiti da tuženica nije postupala u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita, niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, kako su to pravilno zaključili nižestupanjski sudovi (u tom smislu i Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.)“
20. „23. Nadalje, treba navesti da okolnost da je potrošač obaviješten o obvezi plaćanju naknade za obradu kredita i iznosu iste, ne znači samo po sebi da mu je odredba razumljiva niti da je u dovoljnoj mjeri obaviješten o učincima ugovaranja iste. To posebno kad se ima u vidu da je sporna ugovorna odredba sastavni dio standardnog ugovora koji je unaprijed pripremila tuženica i kad tužitelj na sadržaj sporne odredbe nije mogao utjecati niti o istoj pojedinačno pregovarati...“
21. „23. U konkretnom slučaju, sudovi su, pošavši od toga da je tuženica u potrošačkom ugovoru o kreditu koristila unaprijed pripremljenu standardnu, tipsku ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, pri čemu nije tužitelju prezentirala o čemu se taj trošak sastoji, utvrdili da je tuženica, koja je takvu odredbu nametnula tužitelju kao potrošaču, uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja.“
22. Vrhovni sud RH u odluci broj: Rev-673/2023 od 13.02.2024.g. navodi:
23. „26. Nižestupanjski sud je imao u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZPP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 87. ZPP nepoštena i time, ništetna.“
24. „26.1. To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.“
25. Vrhovni sud RH u odluci broj: Rev-1035/2024 od 06.11.2024.g. navodi:
26. „28. Imajući u vidu da je tužitelj kao potrošač pri sklapanju ugovora bio ograničen uvjetima iz ponude banke...može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita, niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo

- značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, kako su to pravilno zaključili nižestupanjski sudovi.“
27. Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točki (točka 3. tužbenog zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 11.02.2008.g. (dan plaćanja naknade) do dana 31.10.2025.
28. Zakonske zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od dana 11.02.2008. do dana 31.10.2025. iznose 332,74 EUR te tužitelj obračun istih prilaže uz tužbu.
29. Tužitelj dakako na glavnični iznos od 202,68 EUR potražuje zakonske zatezne kamate od dana 01.11.2025.g. (prvi dan nakon obračuna kamata) pa do isplate jer navedeni tijek kamata nije uglavničen.
30. Ukoliko će tuženik osporavati visinu tužbenog zahtjeva, a kako bi se točno utvrdio iznos naknade koju je tuženik naplatio od tužitelja prilikom isplate kredita, kao i iznos uglavničenih zakonskih zateznih kamata na istu, tužitelj opreza radi predlaže da se provede financijsko-knjigovodstveno vještačenje na okolnosti:
1. Koliki je iznos jednokratne naknade i kada prilikom prvog korištenja kredita tuženik obračunao i naplatio tužitelju prilikom isplate kredita? (točka 2. tužbenog zahtjeva)
 2. Koliko iznose zatezne kamate na iznos jednokratne naknade utvrđene točkom 1. zadatka, računajući od dana plaćanja iste do dana 31.10.2025.g.?
31. (točka 3. tužbenog zahtjeva)
32. Slijedom svega navedenog tužitelj je podnio ovu tužbu i tužbeni zahtjev.
33. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega ukazuje na previše visoku vrijednost predmeta spora.
34. Prema odluci Vrhovnog suda RH Rev-1264/07, kad deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu, neće se njegova vrijednost uzimati u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Isto se navodi i u recentnoj odluci Općinskog građanskog suda u Zagrebu: „36.1. U vezi određene vrijednosti predmeta spora (u tužbi 1.476,22eur), valja ukazati da ako se radi o deklaratornom zahtjevu koji je istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu i treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činidbu, deklaratorni zahtjevne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, a vrijednost predmeta spora određuje se samo prema vrijednosti tužbenog zahtjeva na činidbu. Navedeno proizlazi iz više odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske pa tako Rev 688/00 od 7. siječnja 2004., Revr-475/08 od 27. listopada 2008., Revr-31/02 od 9. 5. 2002., Revr-170/03 od 7. svibnja 2003. S obzirom na navedeno, na temelju odredbe čl. 40.st. 3. ZPP, s obzirom da je tužiteljica vrijednost predmeta spora očito suviše visoko naznačila, a navedeno je od značenja za odluku opravu na naknadu troškova postupka, sud je odlučio kao u raspravnom...“
35. Dakle, u ovom predmetu je sasvim razvidno kako vrijednost predmeta spora iznosi 535,42 EUR.

36. Stoga tuženik zahtjeva da Sud postupi sukladno odredbi čl.40.st.3.Zakona o parničnom postupku (NN 53/91., 91/92., 112/99., 129/00.,88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11.,148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23.; dalje:ZPP) i rješenjem odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 535,42
37. EUR.
38. Nastavno na gore navedeno, tuženik zahtjeva da se ostatak postupka provede po pravilima za sporove male vrijednosti obzirom je čl.458.st.1. ZPP-a propisano da:„Sporovi male vrijednosti, prema odredbama ove glave, jesu sporovi u kojima se tužbeni zahtjev odnosi na potraživanje u novcu koje ne prelazi svotu od 1320,00 eura.“, a sve u svrhu ekonomičnosti.
39. Tuženik je zaprimio tužbu od 08.12.2025. (dalje kao:„Tužba“), te smatra kako je ista u cijelosti neosnovana zbog čega ju tuženik osporava u cijelosti.
40. U bitnome, tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su zbog sljedećih razloga:
- Potraživanje tužitelja je u zastari;
 - O naknadi za administraciju kredita;
 - Tvrđenje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene;
 - o uglavničnim kamatma
 - O visini tužbenog zahtjeva.
41. Tuženik će u nastavku obrazložiti svaki od navedenih razloga.
- Potraživanje tužitelja je u zastari
42. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovi tužbenog zahtjeva, tuženik stavlja prigovor zastare.
43. Tuženik također dostavlja pravno mišljenje prof.dr.sc. Aleksandre Maganić, profesorice na Katedri građanskog procesnog prava Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, od 2. 12. 2024.,u kojem su razjašnjene pravne posljedice odluke u predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine.
44. Naime, prema citiranom mišljenju, ako presuda u predmetu Hann-Invest i dr. ima učinak prema svim nacionalnim sudovima (erga omnes) i ako djeluje retroaktivno (ex tunc) na pravna shvaćanja koja su donesena primjenom unutarnjeg mehanizma koju je Sud EU ocijenio protivnima s čl. 19. st. 1. podst. 2. UEU-a, onda je i rezultat toga unutarnjeg mehanizma, odnosno pravno shvaćanje protivno pravu EU. Međutim, promjena sudske prakse ne može se temeljiti na (obvezatnim) pravnim shvaćanjima koja bi bila protivna već postojećoj zakonskoj odredbi i koja bi to pitanje uređivala na posve nov način, dakle suprotno zakonu.
45. U svakom slučaju, da prvostupanjski sud iz nekog razloga i ne prihvati tijekom zastarnih rokova na koje je upućivao tuženik tijekom provedenog postupka, te zastarni rok u ovoj žalbi, isti bi u tom slučaju, sukladno stajalištu iznesenom u presudi Vrhovnog suda RH Rev 2245/17 od 20. 3. 2018. trebao primijeniti zastarni rok koji počinje teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač donošenjem presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129 od 13. 6. 2014. (u odnosu na promjenjivost kamatne stope),odnosno presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. 6. 2018. (u odnosu na vezanost glavnice kredita za CHF valutnu klauzulu).

46. Tužitelj je predmetni parnični postupak pokrenuo tek 08.12.2025., pa tuženik prigovara zastari utuženih iznosa ito s nekoliko različitih osnova sukladno Zakonu o obveznim odnosima (NN 35/05 – 126/21, dalje kao: „ZOO“), ovisno o pravnoj kvalifikaciji potraživanja tužitelja.
- (i) Naknada štete
47. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi naknade štete, primjenjiv je zastarni rok iz odredbe članka 230. ZOO-a, koji propisuje da tražbine za naknadu štete zastarijevaju za 3 godine od kada je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju u roku od 5 godina od kada je šteta nastala.
48. Iako tužitelj nije dokazao osnovu tužbenog zahtjeva, a uzevši u obzir činjenicu da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen između tužitelja i prednika tuženika 08.02.2008. na iznos od 25.826,98CHF, za očekivati je da je i subjektivni i objektivni rok za isplaćene naknade protekao.
49. (ii) Povrat mjesečnih anuiteta
50. Ako bi se ovaj postupak kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, primjenjiv bi bio zastarni rok iz odredbe članka 226. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.
51. Stoga sukladno članku 226. ZOO-a, tražbine povremenih davanja (a u što su izričito uključene i tražbine anuiteta) zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja.
52. Slijedom navedenog, bilo bi nedopustivo da, primjerice, takve tražbine tuženika prema tužitelju zastarijevaju za tri godine, ali da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku.
53. (iii) Stjecanje bez osnove
54. Ako bi se zbog utvrđenja ništetnosti utvrdilo da se pak radi o stjecanju bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla. Takvo je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi VSRH Rev x 183/2011 kako slijedi: „Prema prihvaćenoj praksi ovog suda, a suprotno stajalištu nižestupanijskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO, a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371 ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1 ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“
55. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 2008. godine, potraživanje iz Tužbe bilo bi pod zastarom budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ugovora o kreditu.
56. (iv) Pravna shvaćanja
57. Iz pravnih shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske (VSRH), Visokog trgovačkog suda kao i brojnih županijskih presuda proizlaze razlozi zašto pravo na naknadu iz ugovora o kreditu podliježe zastari.

58. Sukladno stajalištu Vrhovnog suda RH Rev—2245/17 od 20.03.2018.godine zastarni rokovi ponovno počeli teći pravomoćnim okončanjem parnice Potrošač, odnosno od dana 13.06.2014. godine, dok se u presudama GŽ 744/2024 i GŽ 1095/2021, naglašava se da zastara potraživanja počinje teći od pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu, što ukazuje na to da je važno kada je donesena presuda koja utvrđuje ništetnost ugovornih odredbi.
59. Stav je tuženika da je potraživanje tužitelja zastarjelo, jer isti je mogao (odnosno, i bio dužan, ako je smatrao da postoji pravo na naknadu štete koje potražuje u ovom postupku) neovisno od kolektivnog spora, u zastarnim rokovima (kako je to naprijed navedeno) pokrenuti postupak za utvrđenje djelomične ništetnosti ugovora te ostvarivati zahtjev za naknadu štete u tom postupku, čime je isključivo tužitelj, a ne treća osoba, jedini mogao prekinuti tijek zastare (čl. 241.ZOO-a).
60. Stoga, kolektivni spor, budući da nije predviđen odredbom čl.241. ZOO niti bilo kojom drugom odredbom drugog zakona koja regulira prekid postupka, ne utječe na činjenicu da je potraživanje koje tužitelj potražuje ovom tužbom u trenutku podnošenja ove tužbe već zastarjelo.
61. Osim toga VSRH smatra da sklapanjem Aneksa ugovora (konverzijom kredita iz CHF u EUR) banka ispunjava tužbeni zahtjev potrošača kako u pogledu: Utvrđenja ništetnosti obračuna promjenjivih kamata i Isplate preplaćenih iznosa, pa budući da je zahtjev već ispunjen kroz konverziju, ne postoji daljnji pravni temelj za dodatna potraživanja, pa se potrošaču ne priznaje pravni interes za daljnje tužbe.
62. Tumačenje da potraživanja iz CHF kredita mogu nastaviti teći u nedogled (od datuma svakog pojedinačnog anuiteta) dovelo bi do pravne nesigurnosti i potencijalne zlouporabe prava, a prema stajalištu VSRH, nakon zakonite konverzije kredita iz CHF u EUR:
63. Smatra se da je banka ispunila tužbeni zahtjev.
64. Ograničenje zastare štiti pravnu sigurnost i sprječava zlouporabu prava radi čega ukazujemo i na pravna mišljenja vezano uz spojene predmete Suda Europske unije C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024.godine.
65. Zaključno, o kojoj god pravnoj kvalifikaciji bi se u predmetnom slučaju radilo, zastara je svakako nastupila za tužiteljeva potraživanja. Unatoč tome, tuženik će se u nastavku opreza radi očitovati i na ostale navode tužitelja.
66. b) O naknadi za obradu i administraciju kredita
1. Tuženik prije svega ističe da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno drugim riječima ulazna naknada je izražena u točno naznačenom postotku od 1,30% na iznos kredita što čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe.
 2. Za utvrđivanje nepoštenosti pojedine odredbe sukladno čl. 81. ZZP-a tužitelj je dužan dokazati kako osnovu tako i visinu svog tužbenog

zahtjeva. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune sljedeći uvjeti:

- da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo;
- da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva; te naposljetku,
- da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (ovdje tužitelja).

3. Člankom 6. Ugovora jasno je propisano da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti temeljem Ugovora naknadu za administraciju i obradu kredita (čl. 6.1.) pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,30% od iznosa kredita. Apsurdno je tvrditi da bi ovakva odredba, naznačena na prvoj stranici ugovora o kreditu bila nerazumljiva ili teško uočljiva tužitelju.

4. Dakle, već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Navedene odredbe jasno su koncipirane

67. Ugovorom te unesene u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora.

5. Očito je stoga da se o naknadi za administraciju i obradu kredita pregovaralo, prvenstveno s obzirom na to da su ugovorne strane izrijekom ugovorile primjenu Tarife te da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu.

6. Nadalje, odredbe o naknadi za administraciju i obradu kredita iz Ugovora su jasne, uočljive i lako razumljive. Da su odredbe jasne i uočljive nije i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenute naknade.

7. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik nije niti pokušao dokazati da se radilo o formularnom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga tuženik sklapa ili je sklapao s potrošačem prilagođen je potrošaču s kojim se ugovor sklapa. Pa se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, vrijeme otplate i drugim. Iz navedenog proizlazi ono što je već više puta navedeno, a to je da je tužitelj samo paušalno naveo svoje tvrdnje bez ikakvih dokaza.

8. Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran spomenutim Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se

procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora nina primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene, dok je odredbom čl. 5. propisano da u slučaju ugovora u kojima se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

9. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacija temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe.
10. Osim toga, ovdje valja ukazati i na odredbu čl. 83. Zakona o zaštiti potrošača, a kojom odredbom je propisano da će sud prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.
11. Dakle, i Direktiva i ZZP propisuju kriterije temeljem kojih se ocjenjuje da li je određena ugovorna odredba poštena, što znači da je i u ovom konkretnom slučaju potrebno ispitati informacije koje su se pružile tužitelju kao potrošaču, ali i okolnosti koje su vrijedile prije i za vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu.
12. Prvenstveno što se tiče informacija koje je tuženik pružio tužitelju, tuženik ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita.
13. Zbog činjenice da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini

različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacio svoj račun u banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjevnije osnovan.“

68.c. Tvrdnje tužitelja da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu su neosnovane i neutemeljene

1. Tužitelj u tužbi više puta ističe kako se tuženik koristio nepoštenom poslovnom praksom ugovarajući naknadu za odobrenje kredita, tzv. ulaznu klauzulu. Time je navodno tuženik doveo tužitelja u neravnopravni položaj jer tužitelj nije imao mogućnosti pregovaranja s tuženikom oko spomenute odredbe.
2. Tuženik prije svega ističe kako nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu.
3. Sukladno odredbi članka 219. ZZP-a određeno je kako je svaka stranka dužna predložiti dokaze na kojima temelji svoje tvrdnje. Tužitelj je u tužbi naveo dva dokazna prijedloga, Ugovor o kreditu i saslušanje tužitelja. Iz samog Ugovora o kreditu se jasno može iščitati da se ovdje ne radi o prikrivenim odredbama već o jasnim, uočljivim i konkretno (u postotku) određenim parametrima, dok je dokaz iskazom svjedoka nevjerodostojan imajući u vidu svojstvo tužitelja kao stranke u postupku. Tužitelj je u svakom trenutku nakon što je pročitao ugovor i navedene odredbe mogao odustati od sklapanja. Iz svega navedenog proizlazi kako se tužitelj paušalno i bez osnove pozvao na one odredbe tada primjenjivog ZZP-a koje su mu odgovarale.
4. Trenutna praksa i potvrđuje ovdje iznesene navode tuženika. U presudi Županijskog suda u Splitu broj GŽ-1215/2020, sud potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom se odbija tužbeni zahtjev postavljen na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o obradi kredita i prijevremenoj otplati.

69. Drugostupanjski sud navodi da ispravno ocjenjuje prvostupanjski sud da su odredbe ugovora koje se tiču naknade za obradu kredita i prijevremene otplate dovoljno jasne i razumljive odnosno uobičajene za Ugovor o kreditu iz citiranog razdoblja u bilo kojoj valuti te da su ih korisnici kredita mogli očekivati i to prema samoj formulaciji teksta te da nije jasno što bi iz teksta ugovora korisniku kredita moglo biti upitno.

70. Zaključno, ne postoji uporište niti u jednom pravnom propisu iz kojeg bi proizlazila čak i najmanja sumnja da je tuženik u bilo kojem trenutku postupao nedopušteno, tj. protivno prisilnim propisima ili Ustavu Republike Hrvatske, a tužitelj nije predložio niti jedan dokaz kojim bi dokazao suprotno. Sve navedeno može biti sankcionirano jedino odlukom kojom sud odbija tužbeni zahtjev tužitelja.

71.d. O uglavničnim kamatama

72. Tuženik osporava osnovanost točke 3. tužbenog zahtjeva u dijelu u kojem Tužitelj potražuje zakonske zatezne kamate kao poseban „glavnični iznos“. Naime, takvo potraživanje predstavlja nedopušteni anatocizam, odnosno obračunavanje i kapitalizaciju kamata, što je protivno prisilnim odredbama Zakona o obveznim odnosima, odnosno članku 27. Zakonske zatezne kamate imaju akcesorni karakter te ne mogu činiti samostalan glavnični iznos, niti se na njih može ponovno obračunavati kamata. Slijedom navedenog, tužitelj neosnovano zahtijeva isplatu iznosa od 332,74 EUR kao zasebne glavnice, budući da se radi isključivo o obračunu kamata na kamate, što je nedopušteno i ne može biti predmetom sudske zaštite.
73. e. O visini tužbenog zahtjeva
74. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva, tuženik napominje da tužitelj nije dokazao niti osnovu svog tužbenog zahtjeva pa uopće nema mjesta raspravljanju o visini, stoga se tuženik protivi dokaznom prijedlogu za provođenje financijskog vještačenja.
75. Tuženik u skladu s prethodnim navodima predlaže naslovnom sudu da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti i obveže tužitelja da naknadi tuženiku troškove parničnog postupka.
76. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, saslušan je tužitelj.
77. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.
78. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja.
79. Nesporna je visina tužbenog zahtjeva.
80. Sporna je visina vrijednosti predmeta spora.
81. Glede visine vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.535,42 EUR valja napomenuti da je tužitelj u ovom postupku podnio deklaratorni i kondemnatorni tužbeni zahtjev. Stoga je VPS u visini 1.535,42 EUR postavljen sukladno čl. 37. Zakona o parničnom postupku, te stoga nije previsoko postavljen.
82. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužitelja.
83. Tužitelj je iskazao da je ugovor o kreditu sklopio s bankom u svrhu kupnje automobila kojeg koristi isključivo za osobne svrhe. Auto kuća od koje je kupovao automobil uputila ga je u tadašnju Voksbanku s kojom su imali ugovor. Otišao je u banku. O odredbama ugovora sa djelatnikom banke nije se posebno pregovaralo, dobio je već unaprijed sastavljen ugovor i pročitao ga je. Po današnjem sjećanju uočio je i odredbu o naknadi, ali od djelatnika banke nije mu pojašnjeno zašto mora platiti naknadu niti što ulazi u tu naknadu. Naknada je plaćena u sklopu ugovora odnosno oduzeta je od dodijeljenog kredita. U vrijeme sklapanja ugovora nije imao nikakav obrt niti trgovačko društvo. Osobno je plaćao ugovorne rate.

84. Nakon saslušanja tužitelja nedvojbeno je utvrđeno da se sa tužiteljem nije posebno pregovaralo oko odredbi ugovora o kreditu. Naime, tužitelj je dobio već unaprijed sastavljen ugovor od strane banke koji je pročitao i uočio je odredbu o naknadi, ali mu od djelatnika banke nije pojašnjeno na što se ta naknada odnosi i što ulazi u trošak naknade koju mora platiti. Na takav način tužitelj je doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku kao financijsku instituciju, obzirom tužitelj nema dovoljno znanja o financijskom poslovanju, a na sadržaj i promjenu ugovornih odredbi nije mogao utjecati ukoliko je želio dobiti kredit. Time je nesporno stvorena neravnoteža među ugovornim strankama. Takvim načinom postupanja banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).
85. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.g., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem ništetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.
86. Radi navedenog sud smatra prigovor zastare neosnovanim.
87. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
88. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.
89. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.
90. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u

spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.

91. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo!
92. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače“ ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
93. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
94. Tužitelj je podmirio administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.
95. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tužitelj se tuženiku obvezao platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobravanja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje

transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužitelju pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužitelj izražava sumnju da mu je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.

96. Posebno, nakon saslušanja tužitelja sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače“ ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
97. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.
98. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
99. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosio tužitelj, međutim tužitelj niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje je bio dužan snositi tužitelj pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.
100. Tužitelj je platio ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.
101. Činjenica je da tužitelj ne bi ni mogao ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.
102. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
103. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju

a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.

104. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak 1,30 % iznosa kredita (čl. 4.2. Ugovora o potrošačkom kreditiranju) očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužitelj obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“
105. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.
106. Osnovano tužitelj smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužitelj navodi da tuženik nije dokazao da bi tužitelju dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“ Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost. Stoga je tužena banka dužna tužitelju vratiti plaćeni iznos od 202,68 EUR zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 11.11.2025.g.
107. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.
108. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 1.535,42 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 100,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 8.6.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 100,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 23.1.2026.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 100,00 EUR, što sveukupno iznosi 300,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 75,00 EUR, pristojba na tužbu 26,55 EUR, i na presudu 110,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 510,26 EUR, sa

zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 22. srpnja 2026.

Sudac
Sanja Krovinić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja uz rješenje o pristojbi na presudu u iznosu od 110,00 EUR
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-0dd3a**

Kontrolni broj: **00f06-66272-04994**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.